

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 10857 van 30 april 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse zaken, thans de minister van Migratie- en Asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 29 november 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 juni 2006 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DEBROCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker dient op 15 februari 2006 een aanvraag tot vestiging in. Op 9 juni 2006 beslist de minister van Binnenlandse Zaken tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aanvraag verworpen om redenen van openbare orde/van veiligheid van het land (wet 15.12.80 – art. 15, lid 4).

Betrokkene is veroordeeld voor het Hof van Beroep te Gent op 16/01/2003, als dader, ten einde eens anders driften te voldoen, een meerderjarige aangeworven aangeworven met het oog op het plegen van ontucht of prostitutie met gebruik van listige kunstgrepen of misbruik van de bijzondere kwetsbare positie waarin een persoon verkeerde ontucht: namelijk eens ander ontucht of prostitutie te hebben geëxploiteerd met gebruik van listige kunstgrepen of misbruik van de bijzondere kwetsbare positie waarin een persoon verkeerde tot een gevangenisstraf van 10 maanden met gewoon uitstel van 3 jaar en een geldboete van 500 euro waarvan 450 euro met gewoon uitstel voor drie jaar."

Op 24 juli 2006 dient verzoeker een verzoek tot herziening in tegen deze beslissing. Bij brief kennisgegeven op 30 oktober 2007 wordt verzoeker de mogelijkheid geboden om binnen de dertig dagen een annulatieberoep in te stellen tegen de beslissing van 9 juni 2006 verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1.1. In een eerste en tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht vervat in artikel 8 van het E.V.R.M., de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 15 (oud) van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het E.V.R.M. Verzoeker betoogt dat de betwiste beslissing zich enkel steunt op redenen van openbare orde en van veiligheid van het land om de aanvraag te verwerpen. Verzoeker stelt dat zijn aanvraag om machtiging tot vestiging dateert van 15 februari 2006 en dat derhalve daarop nog het oude artikel 15 van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Verzoeker betoogt dat in het nieuwe artikel 15 van de Vreemdelingenwet dat van toepassing is op de aanvragen vanaf 1 juni 2007 niet meer is voorzien dat een aanvraag om machtiging tot vestiging nog kan worden geweigerd om redenen van openbare orde of van veiligheid van het land. Verzoeker beroept zich uitdrukkelijk op deze nieuwe bepaling en meent dat waar hij voldoet aan de voorwaarden van deze nieuwe bepaling hij moet worden toegelaten tot de vestiging. Verzoeker stelt dat de overheid tegenover haar onderdanen niet alleen een informatieplicht heeft maar dat het ook een regel van behoorlijk bestuur is dat de overheid spontaan haar eigen rechtsregels toepast. In casu is er geen bij wet bepaalde reden meer om aan verzoeker de vestiging te weigeren. Derhalve mag op grond van de regels van behoorlijk bestuur verwacht worden dat de overheid spontaan haar beslissing herziet en verzoeker toelaat tot de vestiging. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing in haar motivering enkel melding maakt van de veroordeling zoals deze voorkomt op zijn strafregister. Er wordt niet toegelicht waarom deze veroordeling een reden van openbare orde of van veiligheid van het land zou kunnen vormen. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie en stelt dat hieruit blijkt dat de beoordeling van het gevaar dat de vreemdeling vormt voor de openbare orde gebeurt aan de hand van zijn persoonlijk gedrag en zijn actuele ernstige gevaar voor een fundamenteel belang van de samenleving. Uit de bestreden beslissing blijkt niet hoe verzoeker door zijn gedrag de openbare orde zou geschaad hebben nu alleen maar naar het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling verwezen wordt om de weigering van de vestiging te motiveren. Uit de bestreden beslissing kan niet opgemaakt worden op welke wijze verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of voor de veiligheid van het land als gevolg van zijn persoonlijk en actueel gedrag dat een gevaar zou uitmaken voor het fundamentele belang van de samenleving. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State waarvan hij stelt dat bij herhaling is gesteld dat eveneens vereist is dat de evenredigheid van de genomen beslissing wordt nagegaan. Dit vloeit ook voort uit artikel 8 van het E.V.R.M. en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. In casu blijkt uit de bestreden beslissing deze afweging geenszins. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing van de evidentie vertrekt dat een strafrechtelijke veroordeling gelijk staat met een reden van openbare orde of van veiligheid van het land en hiermee volledig voorbij gaat aan het feit dat, hoe ernstig de kwalificatie van het misdrijf

waarvoor hij werd veroordeeld ook mag klinken, de ernst van de feiten uiteindelijk blijkt uit de straf die wordt opgelegd. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verzoeker stelt dat hij in casu bij arrest van het Hof van Beroep te Gent slechts een lichte straf, namelijk 10 maanden gevangenisstraf, kreeg en dit bovendien volledig met uitstel voor slechts drie jaar. Ook de boete waartoe hij werd veroordeeld werd op 50 euro na volledig met uitstel van drie jaar gegeven. Op het ogenblik van de aanvraag om machtiging tot vestiging was de proefperiode van drie jaar opgelegd door het arrest al verstreken zonder dat het uitstel was herroepen. De opgelegde straf kan niet meer worden uitgevoerd. De overheid, die enerzijds een gunstmaatregel toestaat, kan anderzijds niet deze bestraffing zonder meer opgeven als een reden van openbare orde of van veiligheid aan het land. Verzoeker stelt dat de verwerping van de aanvraag enten op een al ondergane veroordeling bovendien een bijkomende straf uitmaakt hetgeen een schending is van artikel 3 van het E.V.R.M.

2.1.2. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat verzoeker valt onder de toepassing van het oude artikel 15 van de Vreemdelingenwet, nu de bestreden beslissing dateert van 9 juni 2006 en het nieuwe artikel toen nog niet in voege was. Artikel 14 (oud) van de Vreemdelingenwet stelt dat de machtiging tot vestiging slechts mag worden gegeven aan de vreemdelingen die al tot onbeperkt verblijf werd toegelaten of gemachtigd. In casu werd de aanvraag verworpen om redenen van openbare orde, conform artikel 15 (oud) in fine van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze feiten niet doch beperkt zich tot het minimaliseren ervan. De bestreden beslissing bevat de redenen waarom ze werd genomen en werd met redenen omkleed. De bestreden beslissing geeft de determinerende motieven aan op grond waarvan tot de weigering tot vestiging wordt besloten. De juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen werden in de bestreden beslissing opgenomen. Verzoeker betwist deze feiten niet, doch acht ze onvoldoende. Verzoeker geeft ook niet aan op welke wijze de artikelen 3 en 8 van het E.V.R.M. zouden geschonden zijn door de bestreden beslissing.

2.1.3. In zijn repliekmemoirie herhaalt verzoeker in essentie de middelen zoals uiteengezet in het initiële verzoekschrift en vult aan dat de verwerende partij niet tegensprekt dat de bestreden beslissing zich enkel steunt op redenen van openbare orde/van veiligheid van het land om de aanvraag te verwerpen. Verzoeker stelt dat hij in het bezit is van een BVR onbeperkt verblijf en dus voldoet aan de gestelde voorwaarde van artikel 14 (oud) van de Vreemdelingenwet. Derhalve kon de verwerende partij zich enkel beroepen op artikel 15 (oud) 4° om de aanvraag te weigeren. De verwerende partij neemt geen standpunt in over het feit dat verzoeker meent dat waar hij voldoet aan de voorwaarden van deze nieuwe bepaling hij moet worden toegelaten tot de vestiging. Zij betwist niet dat indien verzoeker nu een aanvraag om machtiging tot vestiging zou indienen, ze deze niet meer zou kunnen verwerpen om redenen van openbare orde en deze dus moet toestaan aangezien verzoeker verder aan alle wettelijke voorwaarden voldoet. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. De verwerende partij kan niet worden gevolgd waar ze stelt dat verzoeker niet aangeeft op welke wijze artikel 3 en 8 van het E.V.R.M. zou geschonden zijn door de bestreden beslissing.

2.1.4. Verzoeker maakt onvoldoende duidelijk op welk beginsel van behoorlijk bestuur hij zich in de aanhef van het middel beroept zodat er, wat dit onderdeel betreft, geen sprake is van een middel.

Verzoeker vraagt met zijn betoog dat “waar hij voldoet aan de voorwaarden van deze nieuwe bepaling hij moet worden toegelaten tot de vestiging” in essentie een nieuwe beoordeling van de aanvraag. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van

de minister van Binnenlandse Zaken in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoeker stelt in zijn betoog zelf dat het nieuwe artikel 15 van de Vreemdelingenwet van toepassing is op de aanvragen vanaf 1 juni 2007. Verzoeker dient op 15 februari 2006 een aanvraag tot vestiging in. Verzoeker kan zich derhalve niet dienstig kan beroepen op de gewijzigde, nieuwe bepaling van artikel 15 van de Vreemdelingenwet.

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt het volgende vastgesteld:

"Aanvraag verworpen om redenen van openbare orde/van veiligheid van het land (wet 15.12.80 – art. 15, lid 4).

Betrokkene is veroordeeld voor het Hof van Beroep te Gent op 16/01/2003, als dader, ten einde eens anders driften te voldoen, een meerderjarige aangeworven met het oog op het plegen van ontucht of prostitutie met gebruik van listige kunstgrepen of misbruik van de bijzondere kwetsbare positie waarin een persoon verkeerde ontucht: namelijk eens ander ontucht of prostitutie te hebben geëxploiteerd met gebruik van listige kunstgrepen of misbruik van de bijzondere kwetsbare positie waarin een persoon verkeerde tot een gevangenisstraf van 10 maanden met gewoon uitstel van 3 jaar en een geldboete van 500 euro waarvan 450 euro met gewoon uitstel voor drie jaar."

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Artikel 15 (oud) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Tenzij redenen van openbare orde of van veiligheid van het land er zich tegen verzetten, moet de machtiging tot vestiging eveneens verleend worden aan de vreemdeling die het bewijs levert dat hij vijf jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk verblijft. Voor de toepassing van deze bepaling wordt geen rekening gehouden met het krachtens artikel 58 doorgebrachte verblijf van de student of van de leden van zijn familie tijdens dezelfde periode"

Verzoeker betwist met zijn betoog niet het determinerend motief van de bestreden beslissing, met name dat hij de desbetreffende veroordeling heeft opgelopen voor het Hof van Beroep te Gent. Het bestuur heeft verwezen naar deze veroordeling van het Hof van Beroep en op discretionaire wijze artikel 15 (oud) van de Vreemdelingenwet toegepast. Verzoeker maakt derhalve met zijn betoog dat "uit de bestreden beslissing niet (blijkt) hoe verzoeker door zijn gedrag de openbare orde zou geschaad hebben nu alleen maar naar het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling verwezen wordt om de weigering van de vestiging te motiveren"

niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging.

Verzoeker beperkt zich tot het louter verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Justitie zonder in concreto aan te tonen dat hij zich in dezelfde feiten en omstandigheden bevindt, en laat na uiteen te zetten hoe deze rechtspraak kan worden getransponeerd naar het huidige geding.

De bestreden beslissing luidt: “de beslissing van 9 juni 2006 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging”. Hieruit volgt dat de minister van Binnenlandse Zaken geen verwijderingsmaatregel heeft genomen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 26 juni 2002 werd gemachtigd tot onbeperkt verblijf op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk. Derhalve kan een schending van artikel 8 van het E.V.R.M. niet dienstig worden aangevoerd.

Wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). De bestreden beslissing is geen strafsancie maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolgning. Het "non bis in idem"-beginsel belet niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (R.v.St., 7 december 2006, nr. 165.665). Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend. Verzoeker brengt bovendien geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. aannemelijk maken.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot vestiging wordt verworpen om redenen van openbare orde/van veiligheid van het land. Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend en acht door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------------	--

dhr. P. BAEKELANDT,	toegevoegd griffier.
---------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

P. BAEKELANDT

M. MILOJKOWIC